

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/184/2024
Identifikačné číslo spisu: 6124261851
Dátum vydania rozhodnutia: 27.01.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:6124261851.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu K. V., narodeného XX. Y. XXXX, F., H. XXX/XX, zastúpeného spoločnosťou Mahi Partners Law Firm, s.r.o. advokátska kancelária Bratislava - mestská časť Petržalka, Žltá 1, IČO: 56 219 733, proti žalovanému K. K. Q.K., narodenému XX. E. XXXX, F., Y. XX, zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária PEMPEK, s.r.o., Bratislava, Aupark Tower, Einsteinova 24, IČO: 55 390 480, o žalobe na obnovu konania vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 9C/27/2024, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31. júla 2024 sp. zn. 13Co/71/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením č. k. 9C/27/2024 - 44 z 15. apríla 2024 žalobu na obnovu konania odmietol. Návrh na odklad vykonateľnosti platobného rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 28Up/1653/2023 zo 4. januára 2024 zamietol. Žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal.

1.1. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal obnovy konania vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 28Up/1653/2023 podľa ustanovenia § 397 písm. a) a písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Návrh dôvodil tým, že bez svojej viny nemohol skutočnosti a dôkazy riadne použiť v pôvodnom konaní, keďže v čase doručovania platobného rozkazu nebol v takom zdravotnom stave, ktorý by mu umožňoval podať proti nemu riadny opravný prostriedok. V kontexte uvedeného uviedol, že medzi stranami sporu vzniklo viacero záväzkových vzťahov. Podľa neho exekučné konanie vedené pod sp. zn. EX 1718/17, ktoré bolo právoplatne skončené predstavuje res iudicata pre konanie vedené pred Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 28Up/1653/2023, preto nemohlo dôjsť k vydaniu platobného rozkazu vzhľadom na túto prekážku konania. Výslovil, že podľa jeho názoru zo strany žalovaného sa jedná o šikanózne konanie, ktoré nepožíva právnu ochranu.

1.2. Následne súd prvej inštancie citoval ustanovenia § 400, § 403 ods. 1 a 2, § 410, § 413 ods. 1 CSP a uviedol, že v konaní, ktorého obnovy sa žalobca domáhal bolo rozhodnuté platobným rozkazom sp. zn. 28Up/1653/2023 zo 4. januára 2024, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 25. januára 2024, ktorý bol listinne doručený v uvedenom konaní žalobcovi ako žalovanému dňa 9. januára 2024. Procesná prípustnosť obnovy konania v zmysle ustanovenia § 397 písm. a) CSP je podmienená tým, že ten kto navrhuje obnovu konania nemal žiadny podiel na tom, že sa v pôvodnom konaní nemohli použiť skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy. Otázka viny sa v tomto prípade posudzuje z procesného hľadiska. Súd prvej inštancie pri posúdení dôvodov hodných obnovy konania uvádzaných žalobcom dospel k záveru, že žaloba je zjavne nedôvodná. Žalobca tvrdil, že kvôli nepriaznivému zdravotnému stavu nemohol voči doručovanému platobnému rozkazu podať odpor. Uvedené tvrdenie však nebolo preukázané dostatočným spôsobom. Žalobca predložil súdu čestné vyhlásenie zo 4. marca 2024, v ktorom uviedol, že v čase prevzatia rozhodnutia užíval okrem antibiotík, aj lieky na utlmenie kašľa a lieky na spanie a nebol schopný sa koncentrovať. Je invalidným dôchodcom, po operácii srdca, mozgovej príhode, po zástave srdca, na každodennej aplikácii inzulínu. Tiež predložil potvrdenie všeobecného lekára, že v čase od 3. januára 2024 bol chorý, jeho zdravotný stav nedovoľoval zúčastniť sa úradných úkonov bez ohrozenia zdravotného stavu a lieky, ktoré užíval znižovali jeho pozornosť. Z prepúšťacej správy Národného ústavu srdcových a cievnych chorôb, a.s. Bratislava z 30. novembra 2022 vyplýva, že žalobca bol v období od 27. októbra 2022 do 31. novembra 2022 hospitalizovaný. Z uvedených listín je zrejmé, že žalobca je osobou s trvalo nepriaznivým zdravotným stavom. V konaní však žalobca nepreukázal, že by práve v priebehu plynutia lehoty na podanie odporu od 10. januára 2024 do 24. januára 2024 došlo na jeho strane k náhlemu zhoršeniu zdravotného stavu, ktorý by mu znemožňoval v zákonom stanovenej lehote podať odpor proti platobnému rozkazu. Žalobcov dlhodobo nepriaznivý zdravotný stav nie je ospravedlniteľným dôvodom, pre ktorý by nemohol podať opravný prostriedok. Podľa potvrdenia lekára je žalobca chorý doteraz, napriek tomu bol aktívny v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 275 EX 60/2024, kde dňa 4. marca 2024 podal návrh na zastavenie exekúcie a napokon aj v tomto konaní o obnove konania. Preto ani lekárske potvrdenie vydané až dňa 4. marca 2024, samo osebe nedokazuje žalobcov zhoršený zdravotný stav počas obdobia plynutia lehoty na podanie odporu.

1.3. Vo vzťahu k uplatnenému dôvodu obnovy konania podľa § 397 písm. b) CSP súd prvej inštancie uviedol, že žalobca v pôvodnom konaní žiadne dôkazy vykonať nenavrhol, aplikácia uvedeného zákonného dôvodu v danom prípade je preto vylúčená. Na základe uvedeného skonštatoval, že obnova konania ako mimoriadny opravný prostriedok nemôže nahradiť nečinnosť pôvodných strán sporu v prípade, pokiaľ opomenú alebo nevyužijú riadne opravné prostriedky proti rozhodnutiu, ktoré nebolo vydané v súlade s ich predstavami. Tým, že žalobca nevyužil riadne opravné prostriedky, nie je to možné odstrániť v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku a to ani v konaní o obnovu konania a dosiahnuť zmenu pôvodného rozhodnutia. Mimoriadny opravný prostriedok, akým je obnova konania predstavuje len výnimku zo zásady nezmeniteľného právoplatného súdneho rozhodnutia a jeho uplatnenie a prípustnosť je preto obmedzená. Na základe uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu na obnovu konania ako zjavne nedôvodnú odmietol v súlade s ustanovením § 413 ods. 1 písm. e) a písm. c) CSP. Zároveň zamietol aj návrh žalobcu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia. O trovách konania rozhodol v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 31. júla 2024 sp. zn. 13Co/71/2024 uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil. Opravil záhlavie napadnutého uznesenia týkajúce sa dátumu narodenia žalovaného, ktoré správne znie X. E. XXXX. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi nepriznal.

2.1. Odvolací súd v odôvodnení skonštatoval zrejmu nesprávnosť spočívajúcu v uvedení chybného dátumu narodenia žalovaného dňa XX. E. XXXX, preto postupom podľa § 224 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP tento nedostatok opravil. Vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie sa stotožnil s jeho presvedčivým odôvodnením, ako aj s vysporiadaním sa so všetkými relevantnými skutkovými právnymi otázkami, preto odvolanie žalobcu nepovažoval za dôvodné. Na potvrdenie správnosti a k jednotlivým

odvolacím námietkam odvolací súd uviedol, že z obsahu napadnutého uznesenia je zrejmé, na základe akých dôvodov sa žalobca domáhal obnovy konania, s ktorými sa súd prvej inštancie náležite vysporiadal. Konštatoval, že žalobca si sám zaviniť nemožnosť procesnej obrany v dôsledku nepodania odporu, čo sa nedá nahradiť podaním žaloby na obnovu konania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Zároveň žalobca kvôli nepodaniu odporu žiadne dôkazy vykonať nenavrhol, preto nie je ich možné navrhnúť vykonať až teraz. Napadnuté uznesenie preto spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 236 CSP, preto nepredstavuje porušenie práva na spravodlivý proces.

2.2. Vo vzťahu k uplatnenej námietke existencie prekážky už právoplatne rozhodnutej veci resp. nesplnenia podmienok na vydanie platobného rozkazu odvolací súd uviedol, že uvedené dôvody nemali z hľadiska posúdenia naplnenia žalobcom vymedzených dôvodov obnovy konania žiaden právny význam. Uvedené otázky by mali právnu relevanciu v druhej fáze obnovy konania, ktorá nasleduje až potom, ak súd dospeje k záveru o splnení podmienok povolenia obnovy konania. V danom prípade tomu tak nebolo a teda zákonné dôvody na povolenie obnovy konania neboli dané. Z uvedeného dôvodu vyhodnotil túto námietku ako nedôvodnú. Vo vzťahu k nepriaznivému zdravotnému stavu žalobcu, ktorý mal byť dôvodom na nepodanie odporu proti platobnému rozkazu sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie v tom, že predložené lekárske správy nepreukazujú takú zdravotnú indispozíciu žalobcu, ktorá by mu v čase plynutia lehoty na podanie odporu bránila urobiť procesný úkon. Odvolací súd v kontexte uvedeného poukázal na to, že tvrdenie žalobcu by mohlo mať právny význam z hľadiska posúdenia splnenia dôvodov na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu podľa § 122 CSP, ale ani v prípade jeho preukázania nebolo spôsobilé založiť naplnenie dôvodov obnovy konania podľa § 397 písm. a) a písm. b) CSP. Na základe uvedených dôvodov odvolací súd v závere poznamenal, že pri rozhodnutí formou platobného rozkazu nie je vykonanie dokazovania predpokladom jeho vydania a z toho plynie logický záver, že pri platobnom rozkaze ani neprichádza do úvahy použitie dôvodu obnovy konania podľa ustanovenia § 397 písm. b) CSP a ani poukaz na nové dôkazy podľa § 397 písm. a) CSP. Vo vzťahu k exekučnému konaniu vedenému pod sp. zn. 57Er/2967/2017 odvolací súd poznamenal, že ani uvedené vykonávacie konanie nemohlo predstavovať právoplatne rozhodnutú vec vo vzťahu k základnému sporovému konaniu iniciovanému žalovaným pod sp. zn. 28Up/1653/2023, preto vo vzťahu k tomuto konaniu nemohlo ísť ani o prekážku už prv začatého konania v zmysle ustanovenia § 159 CSP, predstavujúceho teraz vedené konanie pod sp. zn. B2-26C/15/2018, ktoré žalovaný inicioval nie proti žalobcovi, ale proti jeho matke. To znamená, že ani v jednom prípade nejde o tú istú vec z hľadiska predmetu konania a v druhom z hľadiska subjektov, čo je základným predpokladom prekážky *res iudicata*, ako aj prekážky *litispendencie*. Na základe uvedených dôvodov preto súd prvej inštancie správne postupoval, ak žalobu na obnovu konania odmietol, ako aj zamietol návrh na odklad vykonateľnosti platobného rozkazu. Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil napadnuté uznesenie ako vecne správne v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 CSP. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej len „dovolateľ“), ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. c), d) a písm. f) CSP a § 421 ods. 1 CSP. Namietal, že bez svojej viny nemohol uskutočniť dôkazy týkajúce sa konania vedeného pod sp. zn. 28Up/1653/2023, keďže v čase doručovania platobného rozkazu nebol v takom zdravotnom stave, ktorý by mu umožňoval podať proti nemu riadny opravný prostriedok, k čomu priložil čestné vyhlásenie a potvrdenie o zdravotnom stave. Podľa jeho názoru preto riadne preukázal dôvod na obnovu konania podľa § 397 písm. a) CSP. Nestotožnil sa preto s vyhodnotením ním predložených listinných dôkazov. Napadnuté uznesenie považoval za vecne nesprávne, nezákonné, príliš formalistické a tým nepresvedčivé. Vo vzťahu k posúdeniu prekážky právoplatne začatého konania alebo *res iudicata* sa taktiež nestotožnil s hodnotením odvolacieho súdu. Konštatoval, že existencia prekážky už právoplatne rozhodnutej veci a *litispendencie*, resp. nesplnenia podmienok na vydanie platobného rozkazu sú dôvodom na obnovu konania podľa § 397 písm. a) a písm. b) CSP, keďže neboli splnené podmienky pre rozhodnutie platobným rozkazom podľa § 265 ods. 1 CSP. Z listinných dôkazov predložených žalovaným k návrhu na vydanie platobného rozkazu vyplýva, že podkladom pre vydanie platobného rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 28Up/1653/2023, bola aj notárska zápisnica sp. zn. N

988/2010, NZ 57470/2010 zo 17. decembra 2010, z ktorej je zrejmé, že žalovaný mal v notárskej zápisnici postavenie dlžníka, a teda je v príkrom rozpore s hmotným právom, ako aj s pravidlami formálnej logiky, že by dlžník mohol byť žalobcom o zaplatenie sumy, ktorú si požičal, a teda súd nesprávne identifikoval povinnú osobu, keďže dovolateľ (veriteľ) bol ten, kto poskytol pôžičku, a teda nemohol byť povinný na plnenie voči dlžníkovi. Vo vzťahu k prekážke právoplatne rozhodnutej veci zdôraznil, že základným princípom procesného práva je princíp ne bis in idem, podľa ktorého nie je možné rozhodovať o tej istej veci dvakrát. Tento princíp je v sporovom konaní vyjadrený v prekážke res iudicata t. j. v prekážke právoplatne rozhodnutej veci a v prekážke litispendencie t. j. v prekážke začatého konania. Uvedená prekážka je negatívnou procesnou podmienkou, ktorá vylučuje možnosť súdu, aby mohol autoritatívne vo veci samej rozhodnúť, ako aj zakazuje súdu viesť konanie o takom spore, o ktorom sa už na súde vedie sporové konanie. Totožnosť sporu je daná vtedy, ak sú v konkrétnom sporovom konaní, vo vzťahu ku skôr začatému sporovému konaniu kumulatívne splnené kritériá totožnosti sporových strán a totožnosti predmetu sporu. Dovolateľ pre úplnosť k prekážke litispendencie poukázal na konanie, ktoré žalovaný o rovnakom nároku uplatnil v konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 28Up/1653/2023, t. j. na rovnakom skutkovom základe a identických dôkazov, skôr inicioval ďalšie konanie a to proti matke žalobcu, ktoré bolo vedené na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B2-26C/15/2018 (pôvodne vedené na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 26C/15/2018), ktorým sa domáhal zaplatenia sumy 35 630 eur, ktoré bolo prerušené do právoplatného skončenia exekučného konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 57Er/2967/2017 a to tiež na základe toho istého skutkového stavu, ktoré bolo na návrh žalovaného zastavené z dôvodu späťvzatia žaloby a to uznesením Mestského súdu Bratislava IV č. k. B2-26C/15/2018-143 z 3. septembra 2024. Podľa názoru dovolateľa aj uvedené konanie predstavovalo prekážku litispendencie pre vydanie platobného rozkazu vydaného Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 28Up/1653/2023.

3.1. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, dovolateľ namietal existenciu vady znátočnosti a prílišný formalizmus. Dôvodil nedostatočné a nepresvedčivé odôvodnenie, arbitrárnosť a následnú nepreskúmateľnosť. Podľa jeho názoru, konajúce súdy nereagovali na zásadné relevantné námietky žalobcu súvisiace s predmetom sporu. Výtkol konajúcim súdom, že nedostal odpoveď na námietky týkajúce sa res iudicata a litispendencie, nepriaznivého zdravotného stavu žalobcu a neúčinnosti doručenia platobného rozkazu, k skutkovému zisteniu, keď žalovaný dlhoval peniaze žalobcovi, ktoré žalobca vymohol v exekučnom konaní, ktoré peniaze si nárokoval žalovaný, hoci aj žalovaný svoj záväzok voči žalobcovi uznal a žalobca bol v konaní úspešný, a teda nebolo možné zaviazat' žalobcu ako veriteľa na plnenie žalovanému ako dlžníkovi. Zároveň sa podľa názoru dovolateľa nevysporiadali s nesprávnou identifikáciou povinnej strany, s bezdôvodným obohatením, ako aj s nesplnením podmienok na vydanie platobného rozkazu, a so šikanóznym výkonom práva zo strany žalovaného. V kontexte uvedeného dovolateľ poukázal na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súvislosti s obsahom základného práva na súdnu ochranu (sp. zn. I. ÚS 117/07), ako aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v súvislosti s nedostatočným vysporiadaním sa s uplatnenými námietkami. Napadnuté rozhodnutie považoval za arbitrárne z dôvodu, že súdy nižšej inštancie nezdôvodnili právny záver zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy s odkazom na nález ústavného súdu z 28. februára 2006 sp. zn. I. ÚS 154/05 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, 5Cdo/57/2019. Nestotožnil sa s argumentáciou konajúcich súdov spočívajúcou v tvrdení, že dovolateľ nepodal odpor proti platobnému rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 28Up/1653/2023. Podľa názoru dovolateľa, konajúce súdy nereagovali na jeho procesnú obranu primeraným a zrozumiteľným spôsobom v súlade s platným právnym poriadkom. Dovolateľ zrekapituloval skutkový stav týkajúci sa uplatneného nároku v upomínacom konaní žalovaným, ako aj súvisiace exekučné konania s tým, že poznamenal, že zo strany konajúcich súdov išlo o nesprávnu a excesnú interpretáciu a aplikáciu príslušných ustanovení na zistený skutkový stav do takej miery, ktorá zjavne odporuje pravidlám formálnej a právnej logiky, čím došlo k flagrantnému porušeniu princípu legality v zmysle článku 2 ods. 2 ústavy a princípu právnej istoty.

3.2. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolateľ

považoval nesprávne právne posúdenie v otázke, ktorou sa súdy nezaoberali a to prekážke právoplatne rozhodnutej veci a litispendencie ku konaniu vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B2-26C/15/2018, ďalej v súvislosti s nepriaznivým zdravotným stavom žalobcu a neúčinnosťou doručenia platobného rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 28Up/1653/2023, ako aj zistenému skutkovému stavu, nesprávnej identifikácii povinnej strany, bezdôvodnému obohateniu a nespĺneniu podmienok pre vydanie platobného rozkazu, ako aj k šikanóznemu výkonu práva zo strany žalovaného. Vo vzťahu k prekážke právoplatne rozhodnutej veci poznamenal, že o konanie týkajúce sa tých istých osôb ide aj v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov, či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie, preto nie je významné či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie, či ten kto bol v skoršom konaní žalobcom je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného, resp. či ten kto v skoršom konaní vystupoval ako žalovaný má alebo nemá v novom konaní procesné postavenie žalovaného. Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej nie je významné ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Pokiaľ už bola v občianskoprávnom konaní právoplatne vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, je súd v inom konaní, v ktorom má tú istú otázku posúdiť ako prejudiciálnu viazanú jej skorším rozhodnutím (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/44/2010, R 40/2013). K posúdeniu cez prizmu dobrých mravov dovolateľ argumentoval tým, že konajúce súdy mali v konaní žalovaného, ako aj vydanie platobného rozkazu skúmať v kontexte notárskej zápisnice sp. zn. N 988/2010, NZ 57470/2010 zo 17. decembra 2010, ako aj v kontexte exekučného konania sp. zn. EX 1718/17 v spojení s konaním na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 57Er/2967/2007 t. j. skúmať cez prizmu dobrých mravov, či žalovaný ako dlžník sa mohol domáhať plnenia povinnosti od žalobcu veriteľa a či takéto konanie nie je v rozpore s dobrými mravmi. Dovolateľ opätovným zrekapitulovaním skutkového stavu, citujúc aj ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka vrátane súvisiacej judikatúry k interpretácii výkladu pojmu dobré mravy považoval napadnuté uznesenie za rozporné s ustálenou rozhodovacou praxou v tejto otázke.

3.3. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, dovolateľ považoval nesprávne právne posúdenie spočívajúce v tom, že konajúce súdy nereagovali na jeho námietku týkajúcu sa neúčinnosti doručenia platobného rozkazu pre zdravotnú nespôsobilosť, nesprávnu identifikáciu povinnej strany, ďalej posúdenie podmienok pre vydanie platobného rozkazu, ako aj podmienok týkajúcich sa platnosti platobného rozkazu s ohľadom na predchádzajúce exekučné konania, ktoré špecifikoval. Dôvodil, že platobný rozkaz nemal byť vydaný z dôvodu prekážky *res iudicatae*, resp. litispendencie, preto jeho vydanie je v rozpore so zásadou právnej istoty a predstavuje odmietnutie spravodlivosti, keďže konajúce súdy nerozhodovali v súlade s platným právom danej veci, čím došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces, keďže išlo o totožnosť veci. V dôsledku uvedeného postupu je preto dovolateľ ako veriteľ, ktorý bol zdravotne nespôsobilý konať nútený zaplatiť dlžníkovi, ktorý dlh bol už vymáhaný v exekučnom konaní sp. zn. EX 1718/17 v spojení s konaním na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 57Er/2967/2017. Uvedené vedie k absurdnému a k nespravodlivému výsledku a neguje princíp spravodlivého rozhodnutia, ako aj jeho základné princípy. Uvedená otázka podľa názoru dovolateľa nebola dovolacím súdom riešená.

3.4. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c) CSP dovolateľ namietal, že konajúce súdy vôbec nereagovali na námietku žalobcu týkajúcu sa plynutia lehoty na podanie odporu proti platobnému rozkazu pre jeho zdravotnú nespôsobilosť. Citoval právny záver vyplývajúci z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/73/2018 z 21. júna 2018. Výslovil, že analogicky uvedený záver je možné aplikovať aj na danú vec, keď dovolateľovi nemohla plynúť lehota na podanie odporu proti platobnému rozkazu, keď v čase jeho doručenia, ako aj počas celej 15-dňovej lehoty na podanie odporu mu zdravotný stav neumožňoval riadne sa oboznámiť s obsahom platobného rozkazu a obhajovať svoje práva v dôsledku svojho zdravotného stavu. Z uvedeného dôvodu navrhol zrušiť napadnuté rozhodnutie, ako aj uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica a vec vrátiť Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie. Uplatnil si nárok na náhradu trov konania. Zároveň predložil návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia v zmysle ustanovenia § 444 ods. 1 CSP z dôvodu, že výkonom exekučného konania dovolateľ utrpí nenapraviteľnú finančnú ujmu, najmä ak by sa preukázalo, že platobný rozkaz bol vydaný nesprávne a

nezákonne.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že žalobca v dovolaní opakuje tie isté argumenty, ktoré boli uplatnené v konaní pred súdmi nižších inštancií, ktoré boli relevantne vyhodnotené, ku ktorým sa všetky súdy vo svojich rozhodnutiach vyjadrili a považovali ich za irelevantné, ako aj boli žalovaným bez akýchkoľvek pochyb vyvrátené. Uplatnené dovolacie dôvody považoval za absurdné, nakoľko žalobca nepreukázal existenciu ani jedného z uplatnených dôvodov. Vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. c) CSP žalovaný poukázal na to, že žalobcov zdravotný stav z roku 2022 a skutočnosť, že v januári 2024 mal byť chorý nie je ospravedliteľným dôvodom, pre ktorý by nemohol podať opravný prostriedok, nakoľko v tom istom období bol schopný platobný rozkaz prevziať osobne z pošty v nákupnom centre Z. v F. a taktiež bol aktívny v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 275 EX 60/2024, kde dňa 4. marca 2024 podal návrh na zastavenie exekúcie a napokon inicioval konanie o obnovu konania. Podľa názoru žalovaného, uvedené lekárske potvrdenia nedokazujú žalobcov zhoršený stav počas obdobia plynutia lehoty na podanie odporu. Vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. d) CSP žalovaný opätovne uviedol, že tvrdenie týkajúce sa prekážky právoplatne rozhodnutej veci je len nedostatočnou znalosťou právneho poriadku, nakoľko pri exekučnom konaní súd o predmete sporu nerozhodoval, ale išlo len o faktické vykonanie exekúcie zo strany žalobcu na základe uznania dlhu formou notárskej zápisnice a samotné exekučné konanie nezakladá, ani nemôže zakladať res iudicata. K tvrdeniu dovolateľa o existencii prekážky litispendencie, žalovaný zdôraznil, že totožnosť sporu je daná vtedy, ak sú v konkrétnom sporovom konaní vo vzťahu ku skôr začatému sporovému konaniu kumulatívne splnené kritériá a to totožnosť sporových strán a totožnosť predmetu sporu, čo k naplneniu uvedených podmienok v žiadnom prípade nedošlo. Zároveň upriamil pozornosť na fakt, že samotná E. V. matka žalobcu v odpore proti platobnému rozkazu sp. zn. 24Up/21/2018 uviedla, že jej syn žalobca jej oznámil číslo účtu ako platobné miesto pre uhrádzanie splátok dlhu žalovaného vo vzťahu k povinnému a adresátom tam posielaných splátok bol povinný, pričom samotný žalovaný na uvedený účet uhradil žalobcovi sumu 101 305 eur. Uvedené potvrdil svojim vyjadrením opísaným v uznesení Krajského súdu Bratislava z 27. decembra 2019 sp. zn. 10CoE/183/2019 i samotný žalobca. K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP žalovaný zotrval na názore, že napadnuté rozhodnutia sú riadne odôvodnené, konajúce súdy explicitne vysvetlili prečo jednotlivé námietky žalobcu považovali za bezpredmetné. V kontexte uvedeného poukázal na body 5 až 13 uznesenia.

4.1. Vo vzťahu k namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu v súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP žalovaný zdôraznil, že realizoval výkon svojich práv voči žalobcovi. Podľa jeho názoru, jediným konaním v príkrom rozpore s dobrými mravmi, ku ktorému došlo bolo podanie návrhu na vykonanie exekúcie zo strany žalobcu v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. EX 1718/17 a to z dôvodu, že predmetné finančné prostriedky vo výške 40 300 eur, ktoré žalovaný uznal ako dlh voči žalobcovi notárskou zápisnicou sp. zn. N 988/2010, NZ 57470/2010, NCR1S58131/2010, už žalovaný žalobcovi uhradil pred samotným podaním návrhu na vykonanie exekúcie zo strany žalobcu a to v sume 101 305 eur. Podľa názoru žalovaného, žalobca neuviedol žiadne konkrétne rozhodnutie dovolacieho súdu, od ktorého ustálenej rozhodovacej praxe sa mal odvolací súd odkloniť. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 421 písm. b) a písm. c) CSP podľa názoru žalovaného žalobca neuviedol ani len jedno tvrdenie, ktoré by akokoľvek preukazovalo, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá by napĺňala uplatnené dôvody. Žalovaný sa zároveň nestotožnil s návrhom na odklad vykonateľnosti uznesenia. V závere poznamenal, že úlohou dovolacieho súdu je rozhodnúť o kvalifikovanom dovolaní a dovolania, ktoré nespĺňajú tieto požiadavky je potrebné odmietnuť. Z uvedeného dôvodu navrhol dovolanie odmietnuť, resp. ako nedôvodné zamietnuť. Uplatnil si nárok na náhradu trov konania.

5. Podľa § 444 ods. 1 CSP dovolací súd môže na návrh odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) posudzujúc dôvodnosť podaného návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, dospel k záveru o nepreukázaní existencie dôvodov hodných osobitných zreteľa, preto v súlade s

ustálenou rozhodovacou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

7. Dovolací súd po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

8. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

9. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

10. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

12. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

13. Žaloba na obnovu konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý sa podáva proti právoplatnému rozhodnutiu vo veci samej. Samotným jej podaním nedochádza k automatickej obnove pôvodného konania. Súd je povinný najskôr skúmať jej prípustnosť a ak dospeje k záveru, že podmienky prípustnosti splnené sú (§ 397 až § 408 CSP), preskúma jej dôvodnosť, teda či stranou uplatnený dôvod žaloby na obnovu konania je skutočne daný. V prípade, ak súd zistí, že žaloba na obnovu konania je podaná dôvodne, rozhodne rozsudkom, že obnovu konania povoľuje (§ 414 CSP). Následne až po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku sa obnovuje pôvodné konanie a súd vec znova meritórne prejedná (§ 416 CSP). Z uvedeného teda vyplýva, že konanie o žalobe na obnovu konania prebieha v dvoch fázach, a to v prvej fáze (t. j. v konaní o povolenie obnovy konania), v ktorej sa súd zaoberá len otázkou, či obnovu konania povolí alebo nie (§ 413 a § 414 CSP), a následne v druhej fáze (t. j. v konaní po povolení obnovy konania), ktorá nastáva len vtedy, ak súd obnovu konania skutočne povolí, a ktorá vo svojej podstate predstavuje pokračovanie v pôvodnom konaní a opätovné prejednanie veci (§ 416 a § 417 CSP). Vykonávanie dokazovania v konaní o žalobe na obnovu konania, vrátane určenia jeho rozsahu, je závislé od procesnej fázy, v ktorej sa konanie aktuálne nachádza. To znamená, že v prvej fáze konania t. j. v konaní o povolenie obnovy konania sa dokazovanie vykonáva len v rozsahu relevantnom pre zistenie prípustnosti a dôvodnosti podanej žaloby na obnovu konania, a až v druhej fáze t. j. v konaní po povolení obnovy konania sa vykonávanie dôkazov zameriava k predmetu konania vo veci samej. V prvej fáze konania o žalobe na obnovu konania sa teda nevykonáva dokazovanie v pravom slova zmysle. Súd sa v nej nezameriava na získavanie poznatkov o veci, ktorá je predmetom súdneho konania, ale zaoberá sa jednotlivými dôkazmi výhradne z hľadiska relevantného v zmysle § 397 písm. a) až f) CSP, či napĺňajú niektorý z uplatnených dôvodov podmienok pre povolenie obnovy konania. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom v zmysle § 420 písm. c) CSP, dovolateľ namietal, že nemal procesnú spôsobilosť z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu kvôli ktorému nemohol podať odpor proti platobnému rozkazu, jeho doručenie považoval za neúčinné, lebo nebol spôsobilý posúdiť obsah a

následky platobného rozkazu. Z predloženého lekárskeho záznamu zo 14. marca 2024 vyplýva, že žalobca bol chorý od 3. januára 2024, jeho stav mu nedovoľoval zúčastniť sa úradných výkonov bez ohrozenia zdravotného stavu, užíval lieky znižujúce jeho pozornosť, ktorý stav trval do 14. marca 2024. Uvedené potvrdenie bolo vydané na jeho žiadosť.

14. Procesná spôsobilosť vyjadruje oprávnenie konať samostatne pred súdom, t. j. realizovať jednotlivé procesné úkony v konaní alebo prostredníctvom svojho zvoleného zástupcu. Túto spôsobilosť majú sporové strany v zásade v takom rozsahu, v akom majú spôsobilosť na právne úkony podľa hmotného práva. Procesná spôsobilosť fyzickej osoby je totožná so spôsobilosťou vlastnými úkonmi nadobúdať práva a povinnosti v zmysle ustanovenia § 8 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého spôsobilosť fyzickej osoby vlastnými právnymi úkonmi nadobúdať práva a brať na seba povinnosti vzniká v plnom rozsahu plnoletosťou.

15. V preskúmvanej veci dovolací súd posúdením namietanej procesnej (ne)spôsobilosti dovolateľa, oboznámením sa s obsahom lekárskeho záznamu zo 14. marca 2024 (v spise na č. l. 96) dospel k záveru, že z jeho obsahu nevyplýva jeho dôvodnosť. Konštatácia všeobecného lekára o zdravotnom stave dovolateľa je všeobecná, bez bližšie uvedených dôvodov pre záver súdu o procesnej nespôsobilosti dovolateľa. Z uvedeného dôvodu prípustnosť podaného dovolania nie je daná, čím je daný dôvod na jeho odmietnutie v súlade s § 447 písm. c) CSP.

16. V rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. d) CSP, dovolateľ namietal, že platobný rozkaz nemal byť vydaný z dôvodu prekážky res iudicatea resp. litispendencie vo vzťahu k právoplatne skončenému exekučnému konaniu vedenému pod sp. zn. EX 1718/17 v spojení s konaním vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 57Er 2967/2017 a ku konaniu vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B2-26C/15/2018, čím došlo k porušeniu zásady právnej istoty a k odmietnutiu spravodlivosti.

17. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci (res iudicatea) vylučuje možnosť znovu prejednať a rozhodnúť totožnú vec, týkajúcu sa tých istých sporových strán a o tej istej veci. O totožnosť strán ide vtedy, ak aj v novom konaní vystupujú tie isté strany sporu alebo ich právni nástupcovia, a to na základe univerzálnej alebo singulárnej sukcesie. Totožnosť veci je daná totožnosťou nároku, o ktorom bolo už právoplatne rozhodnuté za podmienky, že vychádza z toho istého právneho dôvodu, ktorý je daný len vtedy, ak plynie z toho istého skutkového stavu.

18. Zo skutkových okolností vyplýva, že exekučné konanie vedené na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 57Er/2967/2017 nemôže predstavovať prekážku res iudicatea ku konaniu vedenému na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 28Up/1653/2023 z dôvodu, že uvedené exekučné konanie inicioval dovolateľ proti žalovanému na základe notárskej zápisnice č. N 988/2010, Nz 57470/2010 zo 17. decembra 2010, v rámci ktorej žalovaný uznal dlh voči žalobcovi vo výške 8 000 eur, ktorý bol uhradil v exekučnom konaní sp. zn. EX 1718/17 vedenom na Exekútorskom úrade Bratislava JUDr. Martinom Hermanovským, súdnym exekútorom a žalovaný celkom uhradil pohľadávku žalobcu v sume 40 300 eur, trovy právneho zastúpenia exekučného konania v sume 1 236,12 eura a trovy exekučného konania žalobcu v sume 1 580,64 eura, ktoré konanie je právoplatne skončené. Konanie vedené na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B2-26C/15/2018 sa netýkalo tých istých sporových strán. Z obsahu uznesenia Mestského súdu Bratislava I č. k. B2-26C/15/2018-112 z 24. januára 2024 vyplýva, že žalovanou v spore je E. V. a predmetom sporu uplatnená pohľadávka vo výške 35 630 eur s príslušenstvom (v spise na č. l. 39). Exekučným titulom v exekučnom konaní vedenom súdnym exekútorom JUDr. Jaroslavom Strakom, Exekútorský úrad Bratislava pod sp. zn. 275EX 60/24 bol platobný rozkaz Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 28Up/1653/2023 zo 4. januára 2024, týkajúci sa povinnosti žalobcu zaplatiť žalovanému v tomto konaní sumu vo výške 40 300 eur z titulu bezdôvodného obohatenia (v spise na č.l. 11). V danom prípade len totožnosť notárskej zápisnice č. N 988/2010 Nz 57470/2010 zo 17. decembra 2010, na základe ktorej žalovaný plnil žalobcovi nepredstavuje v spore o uplatnenom nároku prekážku právoplatne rozhodnutej veci, ani prekážku litispendencie, aby o tej istej veci prebiehalo medzi tými istými stranami iné konanie na súde. Nadväzujúc

na uvedené preto prípustnosť dovolania uplatneného podľa § 420 písm. d) CS nie je daná, čím je daný dôvod na jeho odmietnutie v súlade s § 447 písm. c) CSP.

19. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ namieta nedostatočné a nepresvedčivé odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, jeho arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť z dôvodu náležitého nevysporiadania sa so zásadnými a relevantnými námietkami.

20. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

21. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

22. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019).

23. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie a na zdôraznenie správnosti a k uplatneným odvolacím námietkam uviedol, že „z obsahu napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie zrejme, na základe akých dôvodov sa žalobca domáhal obnovy konania, s ktorými sa súd prvej inštancie náležite vysporiadal. Konštatoval, že žalobca si sám zaviniť nemožnosť procesnej obrany v dôsledku nepodania odporu, čo sa nedá nahradiť podaním žaloby na obnovu konania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Zároveň žalobca kvôli nepodaniu odporu žiadne dôkazy vykonať nenavrhol, preto nie je ich možné navrhnúť vykonať až teraz. Súd prvej inštancie jasne vysvetlil z akých dôvodov je žaloba o obnovu konania zjavne nedôvodná. K dôvodu obnovy podľa § 397 písm. a) CSP zdôraznil, že žalobca si sám zaviniť nemožnosť procesnej obrany v dôsledku nepodania odporu proti platobnému rozkazu, čo sa nedá nahradiť podaním žaloby na obnovu konania ako mimoriadnym opravným prostriedkom. V prípade dôvodu obnovy podľa § 397 písm. b) CSP žalobca kvôli nepodaniu odporu žiadne dôkazy nenavrhol vykonať, a nie je ich možné navrhnovať vykonať až teraz. Napokon ani argumenty žalobcu ohľadne existencie prekážky už právoplatne rozhodnutej veci, litispencie, resp. nesplnenia podmienok pre vydanie platobného rozkazu, nemali z hľadiska posúdenia naplnenia ním vymedzených dôvodov obnovy konania žiaden význam. Tieto otázky by mali právnu relevanciu v druhej fáze obnovy konania, ktorá nasleduje potom, ak súd dospeje k záveru o splnení podmienok povolenia obnovy konania. V danom prípade tieto podmienky neboli dané, preto s uvedenými argumentmi sa súd prvej inštancie nemusel zaoberať. S posúdením tvrdeného nepriaznivého stavu žalobcu v čase plynutia lehoty na podanie odporu, sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že predložené lekárske správy nepreukazujú takú

zdravotnú indispozíciu žalobcu, ktorá by mu v čase plynutia lehoty na podanie odporu bránila urobiť tento procesný úkon. Tvrdenie žalobcu by mohlo mať právny význam z hľadiska splnenia dôvodov na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu podľa § 122 CSP. Ani v prípade jeho nepreukázania by uvedené tvrdenie nebolo spôsobilé založiť naplnenie dôvodov obnovy konania podľa § 397 písm. a) a písm. b) CSP. Aj keby žalobca preukázal nemožnosť podania odporu zapríčinenú jeho zdravotným stavom, nič by táto skutočnosť nemenila na fakte, že žalobca o existencii príslušných skutočností a dôkazov v čase pôvodného konania vedel, ale ich neoznačil kvôli nepodaniu odporu (§ 397 písm. a) CSP) resp., že v pôvodnom konaní nesplnil svoju povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú (§ 397 písm. b) CSP). Napokon na záver podotkol, že pri rozhodovaní formou platobného rozkazu podľa § 256 ods. 1 CSP nie je vykonanie dokazovania predpokladom jeho vydania. Z toho plynie logický záver, že pri platobnom rozkaze neprichádza do úvahy použitie dôvodu obnovy konania podľa § 397 písm. b) CSP, ani poukaz na nové dôkazy podľa § 397 písm. a) CSP. Žalobcom uvádzané exekučné konanie vedené pod sp. zn. 57Er/2967/2017 ako vykonávacie konanie nemohlo predstavovať prekážku právoplatne rozhodnutej veci a tým prekážku podľa § 230 CSP vo vzťahu k tzv. základnému sporovému konaniu iniciovanému žalovaným vedenému pod sp. zn. 28Up/165/2023, vo vzťahu ku ktorému konaniu nemohlo ísť ani o prekážku už prv začatého konania (§ 159 CSP), prestavujúceho teraz vedené konanie pod sp. zn. B2-26C/15/2018, v ktorom konaní nejde o totožnosť subjektov, ani o totožnosť predmetu konania, čo je základným predpokladom prekážky *res iudicatae*, ako aj prekážky *litispendencie*“.

24. Nadväzujúc na uvedené dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie odvolacieho súdu uvedené v bodoch 8. a ž 11. spĺňa náležitosti odôvodnenia vyplývajúce z ustanovení § 220 ods. 2 v spojení s § 393 ods. 2 CSP, lebo zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosť jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami, aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Výsporiadanie sa s uplatnenými podstatnými odvolacími námietkami, odvolacím súdom možno považovať za dostatočné aj v zmysle § 387 ods. 3 CSP. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizovateľné základné právo strany sporu na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

25. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) vo viacerých svojich rozhodnutiach, aktuálne napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 zo dňa 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie vecí a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody na ktorých je založené súdne rozhodnutie,

absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne, ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

26. Podľa názoru dovolacieho súdu dovolateľ nevytýka žiadne nedostatky v procesnom postupe odvolacieho súdu, jeho nesúhlas s právnym posúdením odvolacím súdom, nepredstavuje vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP (R 54/2012). Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než odvolací súd, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 383/06), čo sa netýka preskúmvanej veci.

27. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010). Je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07). Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku.

28. Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) stabilne judikuje, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, zároveň však nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska proti Španielsku z 29. apríla 1993; m. m. II. ÚS 410/06, I. ÚS 736/2016).

29. Vzhľadom na uvedené dôvody dovolací súd konštatuje, že v procesnom postupe odvolacieho súdu nezistil existenciu vady zmätočnosti, preto prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je daná a je daný dôvod na odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. c) CSP.

30. V danom prípade súdy nižších inštancií správne zistovali, či v zmysle § 397 písm. a) CSP sa jedná o dôkazy (i) týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, (ii) ktoré žalobca bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní a (iii) môžu preňho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, resp. či v zmysle § 397 písm. b) CSP sú dôkazmi, ktoré (i) sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní a (ii) môžu privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Na základe zhodnotenia relevantných skutkových okolností správne ustálili nesplnenie podmienok pre povolenie obnovy konania.

31. V súvislosti s namietaným nesprávnym právnym posúdením v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) až písm. c) CSP, dovolateľ uplatnil totožnú argumentáciu, doplnenú s tvrdením, že uplatnenie nároku žalovaným bolo v rozpore s dobrými mravmi a súdy nižších inštancií nereagovali na jeho námietky týkajúce sa neúčinnosti doručenia platobného rozkazu pre zdravotnú nespôsobilosť, nesprávnu identifikáciu povinnej strany, neposúdili podmienky pre vydanie platobného rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 28Up/1653/2023 zo 4. januára 2024, ako aj platnosť platobného rozkazu s

ohľadom na predchádzajúce exekučné konanie sp. zn. EX 1718/17 v spojení s konaním vedeným na Okresnom súde Bratislava I sp. zn. 57Er 2967/2017.

32. Podľa § 421 ods.1 a 2 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom, rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

33. Podľa § 357 písm. c) CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o odmietnutí žaloby na obnovu konania.

34. V danom prípade dovolanie uplatnené podľa § 421 ods. 1 CSP nie je procesné prípustné, lebo odvolací súd rozhodoval o odvolaní proti uzneseniu o odmietnutí žaloby na obnovu konania podľa § 357 písm. c) CSP. Z uvedeného dôvodu dovolací súd vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia neposudzoval.

35. Na základe uvedených dôvodov dovolací súd odmietol dovolanie v súlade s § 447 písm. c) CSP, lebo smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

36. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalovaného, ktorému priznal nárok na ich náhradu proti žalobcovi v plnom rozsahu v súlade s § 255 ods. 1 CSP. O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie v súlade s § 262 ods. 2 CSP.

37. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.